

A bírálóbizottság értékelése

Az akadémiai doktori értekezés kiemelkedő felkészültségről tanúbizonyságot tévő, ambiciózus tudományos munka. Sik Domonkos széleskörű, elmélyült és reflektált szociológiaelméleti tudással rendelkezik. Magas szinten képes a szintézisteremtésre és az általa tárgyalt szerzők és paradigmák kritikai rekonstrukciójára. Tudása alkalmassá teszi a kreatív szociológiaelméleti gondolkodásra, továbbá figyelemre méltóan eredeti és bátor állítások és innovatív összefüggések megfogalmazására.

A jelölt a bírálói és bizottsági valamint a közönség által megfogalmazott kérdésekre meggyőző és koherens válaszokat adott és elfogadta a dolgozat továbbfejlesztésére vonatkozó ajánlásokat és javaslatokat.

Sik Domonkos az üres szenvedés három tudományterület metszéspontján álló integrált vizsgálatának nemzetközi szinten legismertebb kutatója. Az „üres szenvedés” fogalmának fenomenológiai rajzolatát adja. A felvonultatott elméleti arzenál között biztonsággal eligazodva a szerző meggyőz minket arról, hogy felvetése nem csupán megalapozott, hanem érdemben is újszerű, az értekezés értékes kutatásokat foglal össze, a mű alapját képező közlemények száma és minősége is kiemelkedő. A disszertáció originális szintézist teremt és a szenvedő perspektívájából összekapcsolja a társadalmi patológiák fenomenológiai és strukturális szintjét, mégpedig a fenomenológiai perspektíva középpontba állításával.

A szerző akadémiai doktori értekezése kiemelkedő felkészültségről tanúbizonyságot tévő, ambiciózus tudományos munka.

A dolgozatnak számos új tudományos eredménye van. Ezek közül kiemelendő, hogy míg számos különálló kutatás irányul a depresszió fenomenológiai leírására és a kialakulásáért felelős modern strukturális átalakulások elemzésére, e két nézőpont kombinációja ritka. Az értekezés erre a hiányra is reagálva a félelemre vonatkozó társadalomelméleti kérdést az integráció alapvető szintjén veti fel, a késő modern sajátosságok elemzése céljából.

Másik új eredménye, hogy érdemben válaszol arra a kérdésre, hogy miként alakult át a késő modernitásban a fájdalom értelmezése; milyen technikák felelősek kezeléséért; miként rendeződik át a fájdalomkózos és hatalom viszonya; és hogyan hatnak ezen átalakulások a késő modern szubjektum konstitúciójára.

A depressziót és a szorongást a társadalmi szenvedés egy formájaként értelmezi újra, miközben a társadalomelméletek segítségével a háttérben meghúzódó integrációs torzulásokat azonosítja. Egy olyan társadalomfenomenológiai elemzést végez, ami egyaránt lefedi az ágenciára, a felelősségvállalásra, az integrációs zavarokra, valamint az élvezet és a fájdalom technológiáira vonatkozó kérdéseket.

Munkájában egy olyan többretegű modellt dolgoz ki, ami a modernizáció történelmi paradoxonjaival, valamint a társadalmi interakciók, illetve a személyközi és cselekvőhálózatok torzulásaival is foglalkozik.